

Љубомир Милојевић, Требиње

**Ријеч на отварању самосталне изложбе фотографија Ристе Милићевића у Требињу.
Музеј Херцеговине Требиње**

Поштовани љубитељи умјетничке фотографије

Склоност или природни дар, да уочавају посебности на људима, предметима, појавама на нашем природном окружењу до импресије, имају људи природно обогачени и награђени склоношћу. Ако су уз то они пронашли средство исказивања тих својих доживљаја и импресија, можемо им и ми бити захвални због подјеле тих доживљаја с нама јер нам их сугеришу. У овом случају средство биљежења је објектив фото апарата усмјереног у «посебности» са мајсторском искоришћеношћу свих могућности које пружа фото техника. Овај аутор то убједљиво доказује. Пред нама је дјело вриједно дивљења због разноликости перцепције и интересовања аутора, способности и снаге саопштавања, уз убједљиву презентацију мајсторства изведбе. Убједљив је његов смисао за композицију и издвајање детаља.

Господин Ристо Милићевић, пред чијим дјелима се налазимо, наш је суграђанин по рођењу. Рођен је у Неновићима ту поред Требиња, 1922. године а, по мјесту живљења од 1961. године до данас становник је Тузле. Пензионисањем 1965. године настало је растерећење од радних обавеза. Тиме му је омогућено да се интезивније бави фотографијом. Темељитијим продубљивањем сазнања које занат налаже, дакле, усавршавањем фото технике и излагачком дјелатношћу.

Учествује на бројним клупским, међклубским, републичким, савезним и другим изложбама. Излагао је на преко 90 изложби приређиваних по градовима бивше Југославије: Сарајеву, Београду, Загребу, Марибору, Скопју, Новом Саду, Ваљеву, Штипу, Фочи, Вишеграду, Дубровнику, Ријеци. Крању, Бановићима, Борову, Добоју, Маглају, Високом, Завидовићима, Требињу, Мостару, Тузли и у још неколико мјеста. Учесник је колекције југославенске фотографије у Будимпешти. Истамбулу и Паризу. За оцјене вриједности презентираних радова добитник је низ признања, похвала и награда. Забиљежени детаљи родне Херцеговине, њен карактеристичан пејзаж: камене ограде, вртаче, камене куће-приземна здања са оскудном вегетацијом, дјелује сугестивно и карактеристично за крајолик којег аутор сугерише као доживљено. Портрети људи не заостају за импресивним дочаравањем забиљеженог трајања на борама лица или мршавих удова. Неизбјежан му је дио опуса фотографије архитектуре и културно историјских споменика. Он им удахњује неки необичан и чудесан мир, као свечаност тренутка.

На стећцима, порталима и црквицама господин Милићевић исказује посебну моћ запажања детаља. Сви мотиви обилују детаљима гдје се надопуњују свјетло и сјена што чини богатство запаженог и разноликог а фотографију чини «сочном».

За вишегодишњи организационо-педагошки рад на унапређиван у фото аматеризма и популаризације фотографске умјетности, техничке културе и културе уопште добио је висока друштвена признања. Савез организација техничке културе Југославије додијелио му је 1978. године своје највеће признање Награду «Борис Кидрич» златну плакету. Затим слиједи и остала висока признања: златна значка

Народне технике БиХ и златна плакета фото савеза БиХ, а фото савез Југославије додјељује му 1982. године своје највише признање-Заслужни члан фото савеза Југославије. Поред низа признања од организација и институција у Тузли, добитник је и Спомен плакете Тузле коју му је додијелила Скупштина општине Тузла 1985. године.

Поштовани пријатељи, овај мој осврт на дјело господина Милићевића прихватите као једно

размишљање, свакако не као сугестију. Желим вас укључити на детаљно изналажење поруке сваког експоната па сам сигуран да ћете понијети угодан утисак са ове вечери. Исто тако не могу се отети сјећању на минута времена, на постојање фото- кино клуба у Требињу и његових израслих вриједних и заслужних имена: покојног Данила Сикимића, покојног Неђа Тадића, нашег суграђанина Пера Николића, те Кема Шеховића, као пионира ове технике у нашем граду из којег су израшли млађи са ништа мање достигнутог нивоа али, како рекох, постоји жаљење што организованог клуба више нема. Свакако то је велики недостатак који се одражава на младе као потенцијалне ствараоце. Сјетимо се Требињских салона фотографије афирмисаних међу фото аматерима у бившој Југославији.

На крају, сигуран сам да исказујем и ваше расположење, желим господину Ристу Милићевићу о-вакве и веће успјехе у даљњем раду. Проглашавам изложбу отвореном.

У Требињу, 10.5.2005.

Љубомир Милојевић